

Nummer 12	15. Juni 1916	65. Aargang

Præstedømme og Præsidium.

(Oversat fra »Liahona«.)

—

Det hellige Præstedømme er forklaret som betydende „Autoritet, som Gud har givet Mænd til at handle paa hans Vegne". Det var paa Grund af dette Præstedømmes Magt, at vor himmelske Fader organiserede Jorden, paa hvilken vi lever, og ved den samme Magt skal den blive forløst. Ingen Mand har Autoritet til at forvalte Saliggjørelses-Planen, undtagen han er i Besiddelse af denne Autoritet, thi Frelse opnaas kun ved Gud, og der er ikke noget andet Navn givet, ved hvilket Menneskene kan blive frelste, end Jesu Kristi Navn.

Hvor som helst Præstedømmets Magt gjør sig gjældende, virker den til Velsignelse for Folket, som kommer under dens Indflydelse, og nærværende Tidsperiode, i hvilken Evangeliet paany forkyndes, og dets Gaver uddeles, er ingen Undtagelse, thi denne Tid er den vigtigste i Verdens Historie. Joseph Smith, den store Nutids-Profet, var et Redskab i Guds Hænder til at lægge Grundvolden til Kristi Kirke i disse sidste Dage, og dette blev udført som Følge af det hellige Præstedømmes Fuldmagt, der var meddelt ham og beseglet paa ham. Skjøndt han, ligesom vor Forløser fordum, kun levede nogle faa Aar efter Kirkens Organisation, nemlig 14 Aar, saa fik han dog enhver evangelisk Nøgle, Fuldmagt og Autoritet, der var nødvendig for at tilvejebringe en fuldstændig Gjenoprettelse af alle Ting, som de hellige Profeter havde talt om, og han udførte den underfulde Gjerning, som det blev lagt i hans Hænder at udføre. Han organiserede Kirken i Overensstemmelse med den Plan, der var aabenbaret til ham; han blev dens første Præsident, og efter at han havde udført alt det, som han var sendt for at udføre,

blev hans Livsgjerning beseglet i hans Manddoms bedste Alder ved hans udgydte Blod i Kartage, Illinois, den 27. Juni 1844. Men før sin Død havde han fuldstændiggjort Organisationen af Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige med Apostle, Profeter, Evangelister, Halvfjerds, Ældster, Præster, Lærere og Diakoner, osv., og hos dem efterlod han det hellige Præstedømmes Fuldmagt, saa at disse Præstedøms-Organisationer kunde fortsætte det store Kirkearbejde, som Joseph Smith var et Redskab til at paabegynde. De tolv Apostle udgjør et Kvorum, som er lige i Autoritet med det første Præsidentskab; og efter Joseph Smiths Død udøvede de denne Autoritet og stod som Kirkens Ledere. De modtog deres Begavelser under hans Hænder, og lige før de blev sendte paa kirkelige Missioner til de østlige Stater, kaldte han dem sammen, og de bevidner, at Værelset, i hvilket de var samlede, var fyldt som med en fortærende Flamme, og Profetens Ansigt var saa klart som det klareste Rav, idet han var omgivet af og fyldt med Guds Herlighed og Kraft. Staaende paa sine Fødder i to eller tre Timer fremsatte han for de Tolv deres Pligter og belyste Guds Værk i sin omfattende Helhed; han vidste nemlig allerede da, at han snart med sit Blod skulde besegle det Vidnesbyrd, som han havde baaret til Verden.

Iblandt andre Ting sagde Profeten:

„Jeg har haft beseglet paa mit Hoved enhver Nøgle, enhver Kraft og ethvert Livs- og Saliggjørelses-Princip, som Gud har givet til nogen Mand, der nogensinde levede paa Jordens Overflade. Og disse Principper og dette Præstedømme og denne Magt tilhører denne store og sidste Uddeling af Evangelie-Velsignelser, og dette Evangelie-Værk har Himlens Gud udrakt sin Haand til at oprette paa Jorden.

Nu har jeg beseglet paa Eders Hoveder enhver Nøgle, enhver Kraft og ethvert Princip, som Herren har beseglet paa mit Hoved. Jeg har levet saa længe — indtil nærværende Tid, og jeg har været i dette Folks Midte og virket i det store Forløsningsarbejde. Jeg har ønsket at leve og se dette Tempel (i Nauvoo) færdigbygget, men jeg skal ikke leve og se Arbejdet fuldendt; men I vil leve og se det. Jeg siger Eder, at Ansvaret og Forpligtelserne med Hensyn til denne Kirke og dette Rige nu hviler paa Eders Skuldre. I maa nødvendigvis føre Værket fremad i hele Verden, og hvis I ikke gjør dette, vil I blive fordømte."

Forstaaelsen af, at disse Ord udtrykte Sandheden i al sin majestætiske Virkelighed, hvilede mægtig paa de Tolvs Sind; og dog kunde de ikke fatte eller forstaa, at deres elskede Profet og Ven saa snart skulde blive taget fra dem. Det samme var Tilfældet, da Frelseren kort for sin Død talte til de tolv Apostle i Palæstinas Land. De forstod ikke hans Mening, da han sagde:

„Men jeg siger Eder Sandheden: Det er Eder gavnligt, at jeg gaar bort; thi gaar jeg ikke bort, kommer Talsmanden ikke til Eder; men gaar jeg bort, saa vil jeg sende ham til Eder." (Joh. 16, 7.)

Joseph var undervist og uddannet angaaende Præstedømmet, før han kom til Jorden, og forstod dets Karakter fuldkommen. Han forstod, hvad der kunde og skulde udføres ved Præstedømmets Kraft; han forstod Slægts-Liniefølgen med Hensyn til Præstedømmet, for saa vidt som „Liniefølge" principmæssigt kan henhøre til de forskjellige Kaldelser

indenfor Præstedømmet. Han forstod, at de Tolv udgjorde et Kvorum lige i Autoritet og Magt med Kirkens første Præsidentskab, i hvilket han selv paa hin Tid stod som den øverste, og at Ansvaret for og Retten til Ledelsen efter hans Død hvilede paa de Tolvs Skuldre; og saaledes belærte han dem, saa at de kunde forstaa deres Pligter efter hans Død.

Ved Profetens og Patriarkens Død den 27. Juni 1844 i Kartage, Illinois, var næsten alle de tolv Apostle paa Mission i de østlige Stater, og da de hørte om den frygtelige Tildragelse, hastede de tilbage til Nauvoo. De vidste, at Ansvaret med Hensyn til Kirkens Ledelse hvilede paa dem, og de ærede deres Kaldelse, fordi de vidste, at hvis de ikke gjorde dette, vilde de blive fordømte, som Profeten havde sagt dem.

Sidney Rigdon, som var første Raadgiver til Joseph Smith, var paa dette Tidspunkt i Pittsburgh, Pensylvania, og da han fik Underretning om Begivenheden, skyndte han sig tilbage til Nauvoo og tilbød sig som Værge og Præsident for Kirken. Hans Henstillinger og Krav blev overvejede, og ved den historisk mærkelige Konference, som blev afholdt af Kirken i Nauvoo den 8. August 1844, blev hans Henstillinger ikke taget tilfølge. Der var ikke een i den store Forsamling, der stemte for ham. Brigham Young, som var Præsident for de tolv Apostles Kvorum, bad de tilstedeværende tilkjendegive, om de vilde opholde de tolv Apostle som Kirkens præsiderende Kvorum, og næsten samtlige tilstedeværende tilkjendegav ved at oprække deres højre Haand, at dette var deres Ønske. Tusinder, som var tilstede ved hin Konference, bevidnede senere, at „Profetens Kjortel ved denne Lejlighed var faldet paa Brigham Young", idet sidstnævnte, da han talte til den samlede Mængde, lignede Joseph Smith og talte med hans Stemme. Saa vidunderlig var denne Tilkjendegivelse af Guds Kraft ved hin Lejlighed, at de tilstedeværende alle som een vidste, hvem deres øverste Leder var.

Forskjellige Mænd har paastaaet, at de var berettigede til at lede Kirken, men de har ikke været det, eftersom Præsidentskabs-Nøglerne efter Joseph Smiths Død blev holdt af de tolv Apostle, og kun af dem saa længe, indtil det første Præsidentskab som et Kvorum igjen var organiseret, hvilket skete den 5. December 1847, da Brigham Young blev valgt som Præsident for Kirken, med Autoritet til at vælge sine Raadgivere, hvilket han gjorde ved at udnævne Heber C. Kimball og Willard Richards dertil. Der var ialt 8 af Apostlene tilstede ved denne Lejlighed. De tagne Beslutninger blev godkjendte af Kirken, dels ved en Konference, der blev holdt i Bjælke-Tabernaklet i Council Bluffs, Iowa, den 8. December 1848, og dels ved Generalkonferencen, der blev afholdt i den store Saltsødal den 27. Oktober. Saaledes gik Guds Værk fremad uden nogen Forstyrrelse og uden at blive desorganiseret; det er vedblivende skredet fremad indtil denne Tid, og Kirkens Medlemstal vil stadig forøges, indtil Jesus Kristus, „Menighedens Hoved", kommer til Jorden for at regjere. Hans Kirke, der blev gjenoprettet paa Jorden ved Joseph Smith som hans Tjener, skulde aldrig mere

blive tilintetgjort eller overgivet til noget andet Folk, men den Højestes Hellige skulde „modtage Riget og besidde Riget evindeligt, ja, indtil Evighedernes Evighed". Lige siden Joseph Smiths Dage har Præstedømmet været paa Jorden og paa den Maade, Herren anordnede, udøvet sin Tjeneste, og han har ved de store Velsignelser, i hvilke han har delagtiggjort de Hellige, beseglet sin Tilfredshed med de Handlinger, der udførtes af Apostlene, som optog den mægtige Gjerning efter ham: at udbrede Kristi Kirkeværk paa Jorden.

Selv om de mest ondskabsfulde Løgne bliver udslyngede mod de Sidste-Dages Hellige, kan dog ingen Magt, som Mennesker eller Djævle er i Besiddelse af, nogensinde hindre dette Værks Fremgang og endelige Sejr. De, som er af et vantro Sind, og de, som ikke er paa Vagt overfor bedrageriske Paastande, kan blive vildledte, men det vil være aldeles umuligt for nogen at tilintetgjøre det af Gud oprettede Værk. De Mennesker, som forsøger derpaa, vil kun neddrage Fordømmelse og Førbandelse over deres egne Hoveder. Vi selv fordømmer dem ikke, men vi beklager dem tilvisse, og vi ønsker kun, at de vil omvende sig fra deres Vejs Vildfarelse og fra al Ugudelighed og antage de herlige Sandheder, der er givne til Verden med Evangeliet.

De Personer og Sekter, som har skilt sig fra „Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige", under Foregivende af at være i Besiddelse af Sandheden og Præstedømmets Autoritet, vil blive nødte til at standse deres Virksomhed, da de ikke er i Besiddelse af „Guds Kraft til Saliggjørelse". Hans Aand er ikke bleven givet dem og vil ikke blive givet dem; de har hidtil kun kunnet bestaa ved at appellere til Menneskenes Fordomsfuldhed og hadefulde Følelser overfor Kristi sande Kirke. Og enhver Lærdom, der hviler paa en saadan Grundvold, vil før eller senere falde, thi Guds Velsignelser, baade aandelige og timelige, bliver holdt tilbage fra slige Personer, der er afvegne fra Evangeliets sande Principper. Paa den anden Side — hvor vidunderlig har ikke Guds Folk, de, som fulgte Kirkens Apostle efter Joseph Smiths Død, været velsignede af Herren i deres Bjerghjem, hvor Guds Profeter, baade Fortidens og Nutidens, forudsagde, at de Hellige i de sidste Dage skulde blive et stort og mægtigt Folk! De har opbygget By efter By der og kultiveret store Landstrækninger, ligesom Gartneren sit Rosenbed; de er i Dag som et Folk og som Individer rigt velsignede af Herren saa vel i timelig som i aandelig Henseende.

Kirkens Missionærer har prædiket Evangeliet i næsten alle civiliserede Nationer, og mange Hundred-Tusinder har modtaget Frelses-Budskabet og baaret Vidnesbyrd til Menneskene om Sandheden af det. De indsamlede Hellige og deres Børn, som er opvoxede i Zions Dale, har opført flere Templer til Guds Navns Ære i den Hensigt, at der i disse kunde blive udført hellige Ordinancer for levende og døde, saa at der kunde gives alle Lejlighed til at blive delagtiggjorte i Evangeliets Gaver.

Saaledes har Herren beskyttet og fremmet sit Værk gjennem deres Administration, der saa vel før som efter Joseph Smiths Død var ham

hengivne, ham, som Herren havde udvalgt til sin Profet, og til hvem han meddelte sin Villie. Præsidenterne Brigham Young, John Taylor, Wilford Woodruff, Lorenzo Snow og Joseph F. Smith var Profeten Joseph Smiths Efterfølgere. Gud har anerkjendt disse Mænd som Kirkens Præsidenter og velsignet dem og de Hellige, over hvem de har præsideret, med den Helligaands Kraft og Styrke; og de har været i Stand til at udføre den Gjerning, som Herren fordrede af dem.

Al Bitterhed og Had, som ondsindede og uvidende Mennesker udspyr mod de Sidste-Dages Hellige, vil aldrig forhindre dem i at udføre den vidunderlige Mission, som paahviler dem. Herren staar ved Roret. Han leder Kirkeskibet til den himmelske Strand, og velsignet og lyksalige er de, som er standhaftige til Enden, thi deres Belønning er vis.

De Mennesker, som nu forsøger at nedsætte os i vore Medmenneskers Agtelse og ringeagter hellige Ting, og som mistænkeliggjør Mænd, i hvis Selskab de ikke er værdige til at være, skulde erindre, at en lignende Klasse som de selv levede paa Kristi Tid og har levet i enhver Tidsalder, naar Herren har haft Profeter og et Kirkeværk at udføre paa Jorden. Det var en saadan Klasse, som uden Ophør forfulgte og modstod Profeten Joseph Smith og de Hellige, der levede samtidig med ham, og drev dem fra Sted til Sted og fra Stat til Stat, afbrændte deres Hjem og plyndrede deres Ejendele, og mange led Døden, deriblandt Profeten Joseph Smith og hans Broder, Patriarken Hyrum Smith. Tilsidst saa de Hellige sig nødsagede til at rejse ud i Ørkenen; men ledede af en mægtig Profet, Brigham Young, blev de førte til Klippebjergenes Dale, som Joseph Smith før havde profeteret, at de skulde, og der er Guds Velsignelser blevne tildelte dem i meget høj Grad. Til alle dem, som har Tilbøjelighed til at mistænkeliggjøre os og modstaa Herrens Værk, vil vi sige: Omvender Eder! Værer alvorlige, og lad „al Bitterhed og Hidsighed og Vrede og Skrigen og Forhaanelse blive langt fra Eder, tilligemed al Ondskab".

De Sidste-Dages Helliges Mønster-Søndagsskoler i den skandinaviske Mission.

Søndagsskole-Konferencen i Kjøbenhavn Søndag Formiddag den 23. April.

Mødet tog sin Begyndelse Form. Kl. 10 med Afsyngelse af Sangen: „Hvilken smuk og yndig Morgen", og Bøn af Ældste James A. Hansen. Sangen: „Foraaret atter med duftende Vinde", blev nu sungen. Missionspræsident Hans J. Christiansen bød de tilstedeværende velkommen og ønskede, at alle, som overværede de forskjellige Konference-Møder, maatte faa en sand Paaskefest, og at vi alle maatte være vejledede af Guds Aand, saa længe vi levede. De Helliges Konference-Sammenkomster bar altid Præget af en vis Højtidelighed og Festlighed. Der fandtes ingen Søndagsskoler i Verden, der var saa grundigt og

fuldkomment organiserede som de Sidste-Dages Helliges, der nu talte cirka 300,000 Børn med 20,000 Lærere og Lærerinder, hvem det var magtpaaliggende at undervise saavel Børnene som alle, der kom til Søndagsskolen, i Evangeliets herlige Lærdomme og i alt godt, der kunde bidrage til Børnenes aandelige Udvikling og Uddannelse.

Broder Einar G. Kiær fremsagde derefter følgende

Prolog til Konferencen den 23. April 1916.

Vort Modersmaal er rigt, og dejlig er dets Klang
— det toner frem af Hjertet som en skjøn og hjemlig Sang;
og dog er det kun fattigt, naar ret det tolke skal
de inderligste Følelsers Stigen og Fald.

Forsamlede i Dag til Konferencens Fest
i jævne, danske Vendinger vi byder Jer til Gjæst.
Vi ønsker Jer velkommen — det synes vi er størst —
velkommen sig at vide, man ønsker dog først.

Og kunde vi tale med Engles Tungemaal,
og var vi lærd i fremmedartet Tales Klang og Skraal,
det synes os dog dejligst, at godt man os forstaar,
naar Velkomstordet lyder ud til Jer i Aar.

Velkommen! altsaa alle paa Konferencens Dag
— Guds Naade være med Jer og med vor store Sag.
Vi veed, at om I søger, da skulle I og faa
en Velkomst, som til Hjertets det dybeste vil naa.

Velkommen, Missionærer og kjære Præsident!
Velkommen, kjære Søskende og hver en god Bekjendt!
Velkommen ret af Hjertet, baade Store og Smaa
— og gid I denne Dag maa varig Glæde faa!

Paa Præsident Christiansens Opfordring tilkjendegav Forsamlingen ved at rejse sig sin Tak til Br. Kiær for de smukke Ord.

Søndagsskolens Bestyrer, Ældste Jens P. Hansen, aflagde nu Rapport over Skolens Virksomhed i de forløbne sex Maaneder. Klasserne talte 65 Børn og 28 Voxne, og 75 pCt. af dette Antal gav Møde hver Søndag. Flere af Børnenes Forældre var ikke Medlemmer af Kirken. Lærerpersonalet, Bestyrelsen indbefattet, talte ialt 15 Personer. Skolen havde 4 Børneklasser og en teologisk Klasse. Den havde i det forløbne Halvaar modtaget 172 Kr. 34 Øre i frivillige Bidrag og udgivet 134 Kr. 86 Øre; deraf var Størstedelen medgaaet til et Juletræ for Søndagsskolebørnene.

Bestyrer Jens P. Hansen omtalte den Pligt, der paahvilede alle af Kirkens Medlemmer, som havde Børn, at undervise dem i Evangeliets Principper og sende dem til Søndagsskolen, hvor de kunde blive underviste deri. Han indbød de tilstedeværende fremmede, som havde Børn under deres Varetægt, til at sende dem til Søndagsskolen, hvor de vilde være i de bedste Hænder og lære de Ting, der vilde „gjøre dem vise til Salighed ved Troen paa Jesum Kristum", og blive belærte om

alt, hvad der kan have en forædlende Indflydelse paa Barnets Liv. Skolens Lærere og Lærerinder virkede med Nidkjærhed og med Kjærlighed til Børnene, og de bestræbte sig for at lære dem om Evangeliets frelsende, lyksaliggjørende og ophøjende Principper.

Skolen udførte derefter de forskjellige Programnumre, bestaaende af Korlæsning (Kirkens Trosartikler), Sang, enkeltvis, og Besvarelse enkeltvis af Spørgsmaal vedrørende Evangeliets og Kirkens Historie. Børneklasserne fik nærmest Spørgsmaal fra Bibelen. Den teologiske Klasse besvarede Spørgsmaal vedrørende Mormons Bog. Det fremgik klart af Udførelsen af Programmets forskjellige Numre, at Børnene havde modtaget den allerbedste Undervisning i Bibelens saavel evangeliske som historiske Lærdomme.

Bestyrer Jens P. Hansen og Præsident Christiansen takkede Lærere og Lærerinder for den Nidkjærhed, de havde udvist ved samvittighedsfuldt at belære Børnene om Evangeliets hellige Lærdomme, der var Kirkens Medlemmer saa dyrebare; og de takkede Børnene for den Agtpaagivenhed, de havde lagt for Dagen ved at lære de forskjellige Lektier, saa at de kunde besvare de fremsatte Spørgsmaal saa godt.

Præsident Christiansen gav de tilstedeværende fremmede Lejlighed til at modbevise Rigtigheden af blot en eneste af de Lærdomme, som vi havde lært Børnene, men ingen tilkjendegav nogen Opposition.

Præsident Christiansen sagde til Børnene, at hvis de stedse vilde erindre, hvad de havde lært i Søndagsskolen, og rette sig efter disse Lærdomme, vilde deres Fremtidsdage blive lykkelige, thi de vilde da blive delagtiggjorte i det evige Livs Velsignelser. Han gjorde de tilstedeværende fremmede opmærksomme paa, at Lærernes og Lærerindernes Virksomhed i enhver Henseende var et Kjærlighedsarbejde, der blev ydet, uden at de fik mindste Løn og Betaling derfor.

Søndagsskolens Bestyrelse samt øvrige Personale blev derefter foreslaaede til Opholdelse i de Helliges Tro og Bønner som følger: Jens P. Hansen som Søndagsskolens Bestyrer med Aage M. Kalmar som første og Julius Tronier som anden Raadgiver; James H. Hansen som Kasserer; Elvira Frederiksen som Sekretær; Hyrum W. Jepsen som Sangleder; Poula Sørensen som Organist og Chr. Hall som Dørvogter.

Søndagsskole-Konferencen sluttedes med Afsyngelse af Sangen: „Hav Tak for Profeten", og Taksigelse af Ældste Peter M. Lundgreen.

Niels F. Green.

Tankesprog.

Den, som ikke tror, at han mægtig kan bidrage til at skabe sin egen Lykke, veed endnu ikke, hvad sand Lykke er. Den, som ikke tror, at vore egne gode Gjerninger mægtig kan bidrage til, at vi kan blive frelste i Guds Rige, veed endnu ikke, hvad Guds Rige er.

Kan Børn under 8 Aar deltage i Nadveren?

Iblandt de mange herlige Principper, Gud har aabenbaret i denne Evangeliets Uddeling, er det tydeligt fremsatte Princip angaaende smaa Børns Uskyldighed. Dette har i Sandhed bragt Trøst til mange Forældre, som med et i Sorg sønderknust Hjerte har maattet give Afkald paa et lille Barn, der lig en Engel hvilede ved det ømme Moderhjerte. For en Moder, der saaledes har vovet sit eget Liv i Udførelsen af denne for hende af Skaberen bestemte Mission: gjennem hæderligt Ægteskab at formere og opfylde Jorden, maa det i Sandhed være uudholdeligt at se den, hun elskede saa højt og inderligt, blive reven bort fra hendes Barm for at sænkes i den kolde og skumle Grav, hvor Legemet raadner og blandes med Jordens Støv, uden Haab om Gjensyn. Men takket være Ham, som er Kjærlighedens og Barmhjertighedens Ophav, og som havde Ret til at sige: „Saa langt og ej længer skal Du gaa; her skal Du standse dine stolte Bølgers Strøm." Vor Frelser har erklæret, at smaa Børn er uskyldige, at de ingen Synder har begaaet, „thi de formaa ikke at begaa Synd, og Adams Forbandelse er borttagen fra dem" formedelst hans forsonende Blod, og at de hører Guds Rige til, men at det derimod forlanges af Forældrene at omvende sig og blive rene og uskyldige lig deres smaa Børn, uden hvilket de intet Krav har paa Guds Rige. Hos de Sidste-Dages Hellige bliver Børn betragtet som „Herrens Arv", og en Familie med en stor Børneflok bliver anset som velhavende Folk, uagtet de timelige Kaar ofte kan synes smaa og knappe. I Betragtning af, at smaa Børn er uskyldige og rene for Guds Aasyn, tillades det derfor Børn, der er under 8 Aar gamle, og som tilhører Kirkens Medlemmer, at deltage i den hellige Nadver. I Zions organiserede Staver bliver Nadveren saaledes administreret hver Søndag Formiddag til Søndagsskolens Elever, og om Aftenen, naar Menigheden samles til Gudstjeneste, sker det samme til Kirkens Medlemmer. Denne hellige Ordinance administreres til Ihukommelse om Jesus Kristus, og ikke, som Tilfældet er i flere forskjellige andre Kirkesamfund, til Syndernes Forladelse, som den hellige Nadver ikke blev indstiftet for. Da det imidlertid er forstaaet, at kun Menighedens Medlemmer er berettigede til at deltage i Nadveren, er der paa visse Steder her i Missionen opstaaet det Spørgsmaal, om Børn, der ikke er døbte, har Ret til at deltage i den hellige Nadvers Nydelse. Til Besvarelse af dette Spørgsmaal kan der kun bemærkes i Henhold til Guds Ord med Hensyn til smaa Børns Uskyldighed, at saa længe et Barn ikke er fyldt 8 Aar, er det berettiget til at deltage i Nadveren, og naar Barnet har naaet denne Alder, bør det blive døbt og indlemmet i Kirken, som det er anordnet i Følge

Aabenbaringen i Pagtens Bog, 68. Kap. 25. V., saa at det fremdeles kan være berettiget til at deltage i den hellige Nadvers Nydelse.

Det paahviler derfor Forældrene at undervise deres Børn vedrørende „Omvendelse og Tro paa Kristus, den levende Guds Søn, og om Daab og den Helligaands Gave ved Haandspaalæggelse", til de er 8 Aar gamle, saa at de til den Tid kan være rede til at indgaa gjennem Døren, der leder til Guds Rige, og som da berettiger dem til Medlemsskab i Kirken samt til at modtage de lovede Velsignelser, hvori er indbefattet Berettigelse til at nyde Nadveren til Minde om Jesus Kristus, idet han sagde Aftenen før sin Korsfæstelse, da han indstiftede dette Sakrament: „Dette gjører til min Ihukommelse." (Luk. 22, 19.)

Da Jesus efter sin Opstandelse fra de Døde aabenbarede sig til Nephiterne paa det vestlige Kontinent, var der paa et Sted ved en vis Lejlighed forsamlet henved to Tusinde og fem Hundrede Mænd, Kvinder og Børn, til hvem den hellige Nadver blev administreret under Frelserens umiddelbare Ledelse, og dette var den Befaling, som han gav dem: „Og dette skulle I altid gjøre, ligesom jeg har gjort, ligesom jeg har brudt Brødet og velsignet det og givet det til Eder. Og dette skulle I gjøre til Ihukommelse om mit Legeme, som jeg har vist Eder. Og det skal være et Vidnesbyrd for Faderen, at I altid ihukomme mig. Og dersom I altid ihukomme mig, skal min Aand være hos Eder." (3. Neph., 18, 6—7.) Der nævnes ikke noget om, at de smaa Børn, der hørte dem til, blev udestængte fra Nydelsen af Sakramentet, men derimod befalede han Disciplene, at de skulde give det til Mængden. Man bør stedse have i Minde, at Daaben og Nadveren er to fra hinanden vidt forskjellige Ordinancer, idet førstnævnte er til Syndernes Forladelse, medens Nadveren er indstiftet i den Hensigt at fæste Tanken paa den lidende Frelser, hvis Blod blev udgydt for at bringe os tilbage til Gud. Da smaa Børn derfor er uden Synd og rene for Gud formedelst Forsoningen, behøver de ikke at blive døbte, men trænger derimod stedse til at blive underviste om Guds Kjærlighed til Menneskene ved at sende sin elskelige Søn til Verden for at lide og dø for os. Barnets rene og uskyldige Alder er derfor den rette Tid til at undervise det om denne Ordinances store Betydning, og det bedste Middel hertil er derfor ogsaa at lade Børnene selv deltage i Nadveren, der paa en praktisk Maade vil minde dem om Jesus Kristus, Verdens Frelser, saa at hans Aand altid maa være hos dem. Enhver Fader og Moder, som Gud har anbetroet Børn, bør derfor ikke undlade at sende dem til Søndagsskolen, hvor de ej alene bliver underviste om Nadverens Betydning, men faar Lejlighed til selv at deltage i Nadveren, hvilket er en sikker Ledetraad frem til Ham, som har sagt: „Dette er Kjærlighed til Gud, at vi holder hans Bud, og hans Bud er ikke svære."

Hans J. Christiansen.

— Den er mest fuldkommen, som erkjender sin Ufuldkommenhed.

Præsident Theodore Tobiason

fra den svenske Mission, over hvilken han har præsideret i 2 Aar og 8 Maaneder, er paa Grund af sin Datters Død og Hustrus Sygdom i Hjemmet løst fra Missionens Tjeneste og afrejste fra Kjøbenhavn den 1. Juni med Dampskibet „United States", i Selskab med to hjemvendende Missionærer samt et lille Selskab af Søskende fra Danmark. Vi takker Broder Tobiason for hans gjentagne Besøg til „Danmarks smukke Hovedstad", som han plejede at sige, samt for hans opmuntrende og stadfæstende Vidnesbyrd om „Mormonismens" Guddommelighed.

Vi sætter i høj Grad Pris paa enhver hjertelig Udtalelse af besøgende Medarbejdere og Søskende fra den anden Side Sundet, og beder dem erindre, at de stedse er velkomne Gjæster hos os. Som Missionærer og Søskende i den skandinaviske Mission forener vi os i dyb Sympati med Broder Tobiason og tillige med Ældste Edw. Strømnæs i Norge, som ligeledes har maattet give Afkald paa en elsket Datter ved Dødsengelens ubøjelige Kald.

Hans J. Christiansen,
Missionspræsident.

Foraarskonferencen i Kjøbenhavn.

Konferencemøderne indledededes med en særdeles vellykket og velbesøgt Koncert, som blev afholdt Fredag Aften den 21. April.

Det første Konferencemøde var et Rapportmøde for Embedsmændene; det blev afholdt i det lille Lokale i Missionshuset, Korsgade 11, Lørdag Aften den 22. April. Sangen: „Fader vor paa Himlens Trone", blev sungen, hvorefter Ældste James A. Hansen aabnede Mødet med Bøn. Sangen: „Kom, Hellige, fremad", blev nu sungen.

Missionspræsident Hans J. Christiansen bød de tilstedeværende velkommen. Han sagde, at „Livet forsvinder i Hast som en Drøm", og det gjælder om at benytte Tiden til størst Fordel for os selv og enhver anden. Der var sket meget ondt i Verden siden sidst afholdte Konference, men vi maatte ikke glemme, at der ogsaa var sket meget af en god Natur; særlig burde de Sidste-Dages Hellige være taknemmelige til Gud, vor himmelske Fader, for alt det gode, der var sket og vedblivende vilde ske indenfor Kirken under Præstedømmets Administration. Missionærerne var specielle Sendebud til Menneskene for at forkynde dem Kristi Evangeliums frelsende Principper, og han haabede, at intet skulde kunne forhindre Missionærerne i fremdeles at tilbyde Befolkningen i de skandinaviske Lande Saliggjørelsens Budskab. De oprigtige, som bliver indlemmede i Kirken, er dyrebare Juveler i Herrens Øjne. Ethvert Menneskes Sjæl er dyrebart for ham.

Ældste Orla Nielsen afgav Beretning som Forstander for Nordøst-Sjællands Gren. De fleste af Kirkens Medlemmer, som levede i denne Gren, var pligtopfyldende. Der var organiseret en kvindelig Hjælpefor-

ening i Grenen. Ældste Carl C. Nielsen, Forstander for Syd- og Vestsjællands Gren, kunde ikke være tilstede, men havde indsendt en skreven Rapport, af hvilken det fremgik, at der blev afholdt Møder om Søndagene skiftevis i Næstved, Slagelse og Flakkebjerg. Den præsiderende Ældste over Bornholms Gren, Carl Andersen, var heller ikke tilstede, men havde ligeledes indsendt en skreven Rapport. Ældste John Larsen, som assisterer ham, var tilstede og udtalte sig angaaende Grenen. Han havde været Medlem af Kirken siden 1877. Han bar et kraftigt Vidnesbyrd om Sandheden af Evangeliet, som vi forkynder.

En Kvartet af Missionærer sang: »School thy feelings«, hvorefter Præsident Hans J. Christiansen rapporterede Konferencens Tilstand, der gjennemgaaende var god. Han havde besluttet at henvende sig til Kirkens Medlemmer om at virke som Missionærer i deres Omgangskredse. Han havde aflagt Besøg blandt de fattige og syge i Menigheden i Kjøbenhavn i den Udstrækning, det havde været muligt for ham. Der var i det forløbne Halvaar døbt 14 i Konferencen.

Ældste Hyrum W. Jepsen havde virket baade som Sekretær og som Korist i Konferencen og som Kredslærer og Lærer i en af Søndagsskoleklasserne. Han havde glædet sig ved sit Arbejde og ved at være i Søskendes Selskab. Ældste Niels F. Green udtalte sig angaaende sine Bestræbelser for at gjøre „Skandinaviens Stjerne" saa indholdsrig som muligt; han ønskede at udføre sin Missionsvirksomhed i det Hele taget paa den mest velsignelsesrige Maade. Ældste Fred H. Heese gav til Afvexling en Fløjtesolo. Ældste James A. Hansen udtalte, at han følte Glæde ved at udføre det Arbejde, der var paalagt ham som Missionssekretær. Præsident Christiansen var glad ved at vide, at de Missionærer, som omgav ham, alle var sandhedselskende og gudfrygtige Mænd, og han var ligeledes lykkelig ved at være sammen med saa mange ædle og trofaste Medlemmer af Kirken. Kirkens Autoriteter hjemme havde tilkjendegivet deres Tilfredshed med vor Virksomhed. Mødet sluttedes med Afsyngelse af Salmen: „O Helligaand", og Bøn af Præsident Peter M. Lundgreen, som var paa Besøg fra Aarhus.

Søndagsskole-Konferencen.

Søndag den 23. April, Formiddag Kl. 10, blev den sædvanlige halvaarlige Søndagsskole-Konference afholdt i den store Mødesal. Efter at Missionspræsident Hans J. Christiansen havde hilst paa Børnene og budt alle de tilstedeværende velkommen, blev det udmærkede Program udført. Det nærmere Referat findes paa et andet Sted i dette Numer af „Stjernen".

Eftermiddagsmødet Kl. 2.

Mødet aabnedes med Afsyngelse af Sangen: „Kom, lad os nu, Venner", og Bøn af Ældste Orla Nielsen. Sangen: „Nu forsamles vi", blev sungen, hvorefter Nadveren blev administreret af Brødrene Jens P. Hansen og Julius Tronier. Præsident Christiansen sagde, at de

Hellige ved at deltage i den hellige Nadver blev styrkede i Troen og forøgede i Kjærligheden til Evangeliets Værk.

Præsident Hans J. Christiansen foreslog Kirkens øverste Autoriteter til Opholdelse, nemlig Joseph F. Smith som Præsident over Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige med Anthon H. Lund og Charles W. Penrose som henholdsvis første og anden Raadgiver; de tolv Apostles Kvorum med Francis M. Lymann som Præsident; Hyrum G. Smith som Kirkens Patriark; de syv Præsidenter over de Halvfjerds' Kvorumer; det præsiderende Bispedømme osv. Alle Forslagene bifaldtes ved Haandsoprækning. Fremdeles, at Hans J. Christiansen bliver opholdt i de Helliges Tro og Forbønner som Præsident over den skandinaviske Mission; James A. Hansen som Missionssekretær; Niels F. Green som Oversætter til og Redaktør af „Skandinaviens Stjerne", og fremdeles, at Missionspræsidenten overtog Stillingen som Konferencens Præsident. Alle Forslagene bifaldtes ved Haandsoprækning af Kirkens Medlemmer.

Det blev endvidere foreslaaet, at Ældste Hyrum W. Jepsen, hvis Missionstid snart var udløben, blev løst med Tak og Ære fra sin Stilling som Konferencens Sekretær, men at han indtil sin Afrejse vedblev at virke som Missionær og specielt som Korist. Fremdeles, at Ældste Fred Henry Heese blev beskikket som Konferencens Sekretær; at Ældste August Jensen blev opholdt som omrejsende Missionær i Konferencen. Fremdeles, at Niels Hendriksen blev opholdt som Organist, Poula Sørensen som assisterende Organist, samt Korets Medlemmer; Christen Timmering som Dørvogter. Alle Forslagene bifaldtes.

Efter en Sang af Koret talte Ældste Walter Petersen, der havde virket som Missionssekretær i Stockholm, men var afløst og snart skulde rejse hjem. Han bevidnede, at Evangeliets Principper var sande, og at Verden vilde være skjønnere, hvis Menneskene var villige til at adlyde dem. Døberen Johannes døbte med Begravelsens Daab til Syndernes Forladelse, og Kristus anerkjendte hans Virksomhed, idet han selv blev døbt af ham. Evangeliet var bygget paa Aabenbarings-Klippens Grundvold. Joseph Smith var fra sin Ungdom af beskikket til at blive Guds Profet til Nationerne i de sidste Dage. Nogle besøgende svenske Søskende sang en Kvartet. Ældste N. P. Thomsen fra Aarhus talte dernæst. Som Søndagsskolens Bestyrer i Aarhus havde det været ham en stor Glæde at overvære Søndagsskolens Konference. Vore Venner, som kommer til vore Møder, burde let kunne indse, at vi lærer sande Lærdomme. Vi ønsker ikke at bortfortolke Skristens Ord. Daaben er Døren til Guds Rige, og da vi ved Daaben indgaar „en god Samvittigheds Pagt med Gud", er det indlysende, at vi efter Daaben nøje maa efterleve Guds Bud og Befalinger for at kunne bevare „en god Samvittighed" og være berettigede til Guds Riges Velsignelser. Præsident Christiansen sang: „Getsemane", hvorefter Ældste Niels F. Green talte opmuntrende til de forsamlede og fremhævede, at Vejen til Herligheds-riget gaar gjennem Lidelsernes Ørk. Kristus sagde, at han burde at lide det, som han led, for at indgaa til sin Herlighed. Mødet sluttedes

med Affyngelse af Sangen: „Kom, Hellige, fremad", og Taksigelse af Ældste Vilhelm Szybrowsky.

Aftenmødet Kl. 7.

Sangen: „Evige Fader, vi ydmygt Dig bede", blev sungen, hvorefter Ældste Niels F. Green aabnede Mødet med Bøn. Sangen: „Zions Kæmper" blev nu sungen. Ældste Hyrum W. Jepsen var den første Taler. Han havde været kaldet til at udføre forskjellige Ting, som det havde syntes ham umuligt at udføre, men ved Herrens naadige Bistand var det lykkedes ham. Han tænkte ofte, at de unge Missionærer, hvis Forældre havde annammet Evangeliet i disse Lande, havde stor Grund til at prise Herren, fordi han gav dem saadanne Forældre. Missionærerne er udsendte for at advare Jordens Indbyggere mod at fortsætte deres letsindige Liv og neddrage Herrens Straffedomme over sig. Taleren fremsatte flere evangeliske Punkter til Overvejelse for de Hellige. Han sagde, at hvis de, der virker som Missionærer, ikke havde været i Besiddelse af Præstedømmets Fuldmagt, vilde de ikke have været hverken i dette eller noget andet Land. Joseph Smiths forskjellige Profetier bliver alle opfyldte, og dette beviser, at han var en sand Guds Profet. Et af de store Kjendetegn paa, at „Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige" er den sande Kirke, er dette, at den er organiseret med Apostle og Profeter ligesom Kirken i forrige Dage.

Koret sang: „Og i de sidste Dage", hvorefter Ældste Peter M. Lundgreen, Præsident over Aarhus Konference, talte. (Hans Tale vil senere blive optaget i „Sk. Stjerne".) Koret sang: „O, hvor herligt", hvorefter Missionspræsident Christiansen talte. (Talen vil i sin Helhed blive optaget i „Sk. Stjerne".) Koret sang: „Skal vi svigte vore Pagter", hvorefter Ældste Jens P. Hansen sluttede Mødet med Taksigelse.

Præstedømsmødet Mandag den 24. April.

Mandag Formiddag Kl. 10 afholdt Missionspræsidenten et Møde med Missionærerne og nogle besøgende Brødre, ved hvilket hver enkelt udtalte sig angaaende deres Følelser vedrørende deres Missionsgjerning. Sluttelig velsignede Missionspræsident Christiansen Missionærerne enkeltvis og udtalte mange hjertelige og opmuntrende Ord til hver især af dem.

Konferencemødet den 24. April.

Mødet aabnedes med Affyngelse af Sangen: „Nu Zion beredes", og Bøn af Ældste August Jensen. Sangen: „Saa sikker en Grundvold", blev nu sungen. Præsident Christiansen sagde, at Mødet nærmest vilde faa Karakteren af et Grensmøde. Kirkens Medlemmer satte sig som Opgave at virke for at fremme alt det, som er godt, og sætte deres Fod paa alt af en ond Natur.

Søster Kirsten Knudsen, Præsidentinde for den kvindelige Hjælpeforening, afgav Rapport angaaende Foreningens Virksomhed i det sidste Halvaar. Der havde været afholdt 13 almindelige Møder og 5 Lærer-

indemøder, det vil sige Rapportmøder af de Søstre, som aflagde Besøg i de Helliges Hjem hver Maaned. Ved de almindelige Møder, hvortil Offentligheden var indbudt, blev et Program udført, bestaaende af Oplæsning, Deklamationer, Sang- og Musiknumre og korte evangeliske Taler. Der var i det sidste Halvaar indkommet 450 Kr. 26 Øre og udgivet 396 Kr. 50 Øre til fattige og syge i Menigheden. Præsidentinden følte sig glad ved at udføre sin Gjerning i Foreningen, i hvilken hun blev trofast bistaaet af Lærerinderne.

Søster Hansine Frank, Foreningens Kasserer, udtalte sig ogsaa med Hensyn til Foreningens Virksomhed og sagde, at Lærerinderne virkede med Nidkjærhed i deres Kaldelse, og de fortrøstede sig alle til, at Herren vilde staa dem bi i deres Gjerning.

Præsident Christiansen afgav Rapport om hele Konferencens Indtægt gjennem de frivillige Tiendeydelser og Fasteofringer i det forløbne Halvaar; ligeledes om de Udgifter, Konferencen havde haft i det samme Tidsrum. Paa Forslag af Ældste Jens P. Hansen blev Regnskabet enstemmigt godkjendt.

Det blev foreslaaet at assistere følgende Embedsmænd i deres Stillinger: Carl Andersen som Forstander for Bornholms Gren med John Larsen som hans Medhjælper; Carl C. Nielsen som Forstander for Vest- og Syd-Sjællands Gren med Jakob Jensen som hans Medhjælper; Orla Nielsen som Forstander for Nordøst-Sjællands Gren, og Præsident Christiansen som Forstander for Kjøbenhavns Gren. Præsident Christiansen foreslog den kvindelige Hjælpeforenings Bestyrelse og Lærerinder til Opholdelse, nemlig som Præsidentinde Kirsten Knudsen; som hendes Raadgivere Christine Andersen og Sofie Kalmar; som Sekretær Ingeborg Sørensen; som Kasserer Hansine Frank. Alle Forslagene blev bifaldet ved Haandsoprækning.

Ældste Niels F. Green fremholdt derpaa, hvorledes Herren, lige siden Kolumbus opdagede Amerika, havde forberedt Gjenoprettelsen af Kristi Kirke paa Jorden i forrige Aarhundrede; denne Kirke har siden voxet sig stærk og gjør nu Forberedelser til Kristi anden og herlige Gjenkomst, da han vil regjere med sine Hellige paa Jorden i et tusinde Aar.

Præsident Peter M. Lundgreeen sagde, at han havde frydet sig ved at lytte til den dejlige Sang og Musik, der var en Del af vor Gudstjeneste. Det var naturligt for de Hellige at synge til Herrens Pris. Han bad Herren velsigne Kirkens Medlemmer og de oprigtige i alle Lande.

Præsident Christiansen talte dernæst paa en opmuntrende og belærende Maade til de forsamlede. Sluttelig citerede han en Profeti i det 63. Kap., 32. og 33. Vers, i Pagtens Bog, som lyder:

„Jeg, Herren, er vred paa de ugudelige og holder min Aand tilbage fra Jordens Beboere. Jeg har svoret i min Vrede, og besluttet Krig paa Jorden; de ugudelige skulle dræbe de ugudelige, og der skal komme Frygt over alle Mennesker."

Mødet sluttedes derpaa med Afsyngelse af en Sang og Taksigelse af Ældste Vilhelm Szybrowsky.

Ungdomsforeningernes Møde den 25. April, Aften Kl. 8.

Ved Mødet blev et kort Program udført. De respektive Foreningers Bestyrelsesmedlemmer blev foreslaaede til Opholdelse. Alle Forslagene blev vedtagne ved Haandsopræfning. Ældste James A. Hansen er Præsident for de unge Mænds Forening, og Søster Botilde Mikkelsen er Præsidentinde for de unge Kvinders Forening. Ved Mødet var Folketingsmand F. F. Samuelsen tilstede og talte opmuntrende til de unge.

Niels F. Green.

Krigens Rædsler.

Vi har ikke i „Skandinaviens Stjerne" fundet os beføjet til hyppigt at omtale Krigsbegivenhederne og Myrderierne til Lands og til Vands, da Beretninger herom findes i alle Dagbladene, og det i al Almindelighed ligger udenfor Bladets Opgave at meddele Krigsberetninger. Men vi beder de Hellige og alle Bladets Læsere vel mærke sig, at alle disse Begivenheder er „Tidernes stærke Tegn", som skulde gaa forud for Frelserens Komme. Krigens hele Karakter beviser den faldne Tilstand, hvori Menneskene befinder sig, og Djævelens Magt i Verden, idet han opvækker Nationerne til Had imod hinanden, og de enkelte Mennesker indbyrdes. Djævelen har lagt sine Ødelæggelsesplaner, og han benytter Menneskene som sine Redskaber til at udføre dem. Det er derfor af højeste Vigtighed for Menneskene, at de staar paa Vagt overfor Mørkets Fyrste, saa at han ikke under en „Lysets Engels Skikkelse" og under Retfærdighedens Maske skal vildlede dem til at føre Krig mod hinanden og gjøre hinanden al den Skade, de kan.

Den nuværende frygtelige Krig har medført Død eller Lemlæstelse for Millioner af Mennesker, bragt Sorg og Fortvivlelse til Millioner af Hjem og har medført, at kolossale materielle Værdier er gaaet tabt, saavel ved de frygtelige Hærgninger, Krigen har ført med sig til Lands, som ved Tabet af de mangfoldige Krigs- og Handelsskibe, der er sænkede ved Undervandsbaade.

Næsten alle større Slag mellem de krigsførende Lande har hidtil været udkjæmpede paa Landjorden, indtil nu det kjæmpemæssige Søslag fandt Sted den 31. Maj og følgende Nat mellem den tyske Højsøflaade og engelske Søstridskræfter. Ved denne Lejlighed gik en Mængde engelske og tyske Krigsskibe til Bunds tilligemed flere af disse Skibes Besætninger, et Tab, der tilsammen udgjorde ca. 10,000 Mand.

I Henhold til de foreliggende Beretninger har Tabet af Menneskeliv været størst paa engelsk Side. Da under Slaget en ny engelsk Flaadeafdeling viste sig i Horisonten, søgte den tyske Flaade, forfulgt af Fjenden, tilbage til Havn.

Naar vil den Tid komme, da Nationerne vil betragte hinanden som Brødre og Søstre og Børn af den samme Fader og leve i Evighed sammen?

Dødsfald.

Niels H. Børresen døde i Spring City, Utah, den 9. Marts efter en kort Sygdom i en Alder af 90 Aar. Han blev født i Skovbyhus, Præstø Amt, Danmark, den 2. August 1826 og tjente som Soldat i den danske Hær under Krigen med Tyskland 1848—50. Han modtog Dannebrogsordenen og fik en Pension fra den danske Regjering til sin Død. Han blev tilligemed sin Hustru døbt den 12. April 1853 og rejste samme Aar til Utah. Han nedsatte sig i Spanish Fork, hvor han opførte det første Bjælkehus i dette Distrikt. Han deltog i Indianerkrigene og nedsatte sig omsider i Mount Pleasant. Siden 1860 har hans Hjem været i Spring City.

Han har været gift tre Gange og efterlader sig Hustru, 8 Børn, 41 Børnebørn, 51 Børnebørnsbørn, og to Børn kan kalde ham Tipoldefader. I Halvfjerdserne udførte han en Mission til Skandinavien og virkede i Trondhjem, Norge.

Begravelsen fandt Sted fra Spring City Tabernakel. Forskjellige Brødre talte ved Baaren og omtalte Afdødes Trofasthed og gode Livsarbejde.

— Broder Ludvig Petersen Høvik, født den 20. Februar 1851 i Røken, nær Drammen, Norge, døbt den 24. Juli 1903, afgik ved Døden den 14. Maj 1916 og blev begravet under stor Højtidelighed i Røken den 22. Maj. Begravelses-Ceremonierne lededes af Konference-Præsident Adolph M. Nielsen, der talte til de mange tilstedeværende angaaende Opstandelsen og Broder Høviks ædle Liv og herlige Evighedshaab. Fjorten Medlemmer af Kristiania Sangkor sang flere stemningsfulde Sange i Kapellet og ved Graven. Stedets Klokker og Skolelærer og den afdødes stedlige Slægtninge og Venner takkede for Talen og for Sangen.

Efter Begravelsen samledes mange med Præsident Nielsen og Sangkorets Medlemmer i en Hotelsal, som Værten med stor Forekommenhed overlod Selskabet, og Sangerne sang atter flere smukke Sange til stor Glæde for de tilstedeværende.

Indhold:

Udgivet og forlagt af H. J. Christiansen, Korsgade 11, Kjøbenhavn N.
Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen.)